

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.III.23/2023/12.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2023. május 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2023. január 25. napján kihirdetett 10.B.13/2022/88. szám alatti ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott lakcíme: cím15

Terhelt2 II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2023. január 25. napjától a mai napig, 2023. május 16. napjáig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe számítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 14.400,- (Tizennégyezer-négyszáz) Ft büntügyi költségből Terhelt1 I. r. vádlottat 7.200,- (Hétezer-kétszáz) Ft, Terhelt2 II. r. vádlottat 7.200,- (Hétezer-kétszáz) Ft megfizetésére kötelezi az állam javára.

I n d o k o l á s :

[1] A Veszprémi Törvényszék 2023. január 25. napján kihirdetett 10.B.13/2022/88. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérletében [Btk.164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat).

[2] A bíróság ezért Terhelt1 I. r. vádlottat 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II. r. vádlottat 4 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlottak a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsáthatóak feltételes szabadságra. A bíróság elrendelte Terhelt2 II. r. vádlottal szemben a egyéb érdekelt3 15.B.469/2018/4. számú ítéletével kiszabott 1 év 2 hónap – végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztés büntetés végrehajtását. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogva tartásban töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról, a bűnjelről és a büntügyi költség viseléséről is.

[3] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak terhére a kiszabott szabadságvesztés büntetés és mellékbüntetés tartamának emelése végett, I. r. vádlott és védője eltérő minősítésért és büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

[4] A Veszprém Vármegyei Főügyészség fellebbezésének B.222/2021/51. szám alatti indokolásában a büntetéskiszabási körülmények értékelésével amellettt érvelt, hogy Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértéke nem elégséges a büntetési célok érvényre juttatásához. Álláspontja szerint mindkét vádlottal

szemben csak hosszabb tartamú, a középértéket meghaladó szabadságvesztés büntetés az, amely hatékonyan szolgálja a törvényhozó céljait, illetve mindkét vádlottal szemben hosszabb tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása indokolt.

[5] Az I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indoklásában a vádlottak szándékegységének hiányára hivatkozva az ezzel ellentétes indokolás korrekcióját és annak megállapítását kérte, hogy a nem védenca cselekvőse okozta az életveszélyes sérülés lehetőségét. Ennek mentén védenca magatartásának enyhébb minősítését kérte. Másodlagosan enyhébb büntetés kiszabása mellett érvelt az ítélet belső arányainak figyelembevételével és azt is értékelve, hogy védenca is fogvatartásban volt az eljárás alatt, egyrészt letartóztatásban, másrészt jogerős büntetését töltve. Harmadlagos kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

[6] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.99/2022/10-I. számú átiratában a Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak terhére a kiszabott szabadságvesztés büntetés és mellékbüntetés tartamának emelése végett bejelentett fellebbezést, annak helyes indokainál fogva fenntartotta és kiegészítette, míg I. r. vádlott és védője által eltérő minősítésért és büntetés enyhítéséért bejelentett jogorvoslati kérelmet nem tartotta alaposnak. Rámutatott, hogy a felülbírálat terjedelme I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 590. § (1), (2) bekezdése alapján teljes körű, míg II. r. terhelttel szemben a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott.

[7] Álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítási eljárás lefolytatása során a büntetőeljárás szabályokat maradéktalanul betartotta, a megállapított tényállást azonban a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja alapján részlegesen megalapozatlannak, felderítetlennek tartotta, mely bizonyítás felvételével, az orvosszakértői vélemény kiegészítése, illetve szükség esetén a szakértő meghallgatása útján kiküszöbölhető. Ellentmondást vélt ugyanis felfedezni a már nem hatályos 18. számú módszertani levél és az orvosszakértői vélemény között a sérülés életveszélyességének kérdésében, mely ellentmondás álláspontja szerint a szakértői vélemény kiegészítésével küszöbölhet ki.

[8] Amellett érvelt, hogy az indokolásban írt azon ténymegállapítást, mely szerint a sértett fejét legalább kilenc erőbehatás érte, a tényállás részének kell tekinteni.

[9] A tényállásból a vádlottak büntetőjogi felelősségére levont következtetést okszerűnek tartotta és egyetértett a törvényszék azon álláspontjával is, hogy a vádlottak cselekménye nem a sértett élete ellen irányult, testi sértést kívántak neki okozni. Azzal is egyetértett, hogy a vádlottak tudata átfogta az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét, de vitatta, hogy erre csak gondatlanságuk terjedt ki. A sértett fejét ért durva, közepes erejű, többszörös bántalmazásból a terheltek eshetőleges szándékára lehet következtetni. Utalt arra, hogy a cselekmény törvényes minősítésére (kísérlet – befejezett bűncselekmény) a szakvélemény kiegészítését követően tesz indítványt.

[10] Álláspontja szerint a büntetés kiszabása körében irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket a törvényszék teljeskörűen gyűjtötte össze, azonban az enyhítő körülmények számának és nyomatékának - főleg az időmúlásnak - eltúlzott jelentőséget tulajdonított.

[11] Hivatkozott arra, hogy a súlyosító körülmények nyomatéka meghaladja a vádlottak javára szóló enyhítő körülményekét, mivel előéletük arra utal, hogy a terheltekkel szemben korábban folyt büntetőeljárások - melyek szintén személy elleni erőszakos bűncselekmények miatt voltak folyamatban - rájuk nézve semmiféle visszatartó hatással nem bírtak. A terheltek kedvezőtlen büntetőjogi előélete a középértéktől a terhükre történő kisebb mértékű eltérést indokolja.

[12] Az ítélet egyéb rendelkezéseivel egyetértett azzal, hogy II. r. vádlott esetében 2023. január 25. napjáig kell beszámítani az előzetes fogvatartásban töltött időt.

[13] A fellebbezéseket a fentiek alapján tárgyaláson kérte elbírálni, melynek során a tényállás részleges megalapozatlanságát bizonyítás felvételével (szakértői vélemény kiegészítése) indítványozta kiküszöbölni, majd az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy a terheltekkel szemben kiszabott szabadságvesztés és mellékbüntetés tartamát az ítéltábla jelentős mértékben emelje fel.

[14] Az ítéltábla nem látta szükségesnek bizonyítás felvételét, igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését, ezért a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[15] A fellebbviteli nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője a perbeszédében fenntartotta az átiratban írtakat és amellet érvelt, hogy az orvosszakértői vélemény nem egyértelmű, ugyanakkor az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a további tények tekintetében megalapozottnak találta.

[16] Kiemelte, hogy annak megítélése, hogy befejezett vagy kísérleti szakban megrekedt bűncselekményt kell-e megállapítani, a szakértői megállapításoknak van jelentősége.

[17] A büntetéskiszabási körülmények körében hangsúlyozta, hogy amennyiben befejezett a vádlottak cselekménye, akkor a kísérlet nem hat enyhítőleg. Amellet érvelt, hogy a vádlottak büntetett előélete azt mutatja, hogy korábbi büntetéseiknek nem volt visszatartó ereje, ezért súlyosabb büntetés kiszabása indokolt.

[18] Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen fenntartotta a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat és kifejtette, hogy ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy védenca szándéka kiterjedt az életveszély okozására és arra tekintettel, hogy nem védenca volt a kezdeményező, nem neki volt a sértettel elszámolási vitája és kisebb mértékben vett részt a sértett bántalmazásában a vádlottak cselekvőségének elválasztását látta szükségesnek nem csak a büntetésben, hanem a minősítésben is. Amellet érvelt, hogy nem nyert bizonyítást, hogy a súlyosabb bántalmazás, a rúgás okozója az I. r. vádlott lett volna, így nem, állapítható meg, hogy az I. r. vádlott cselekvősége okozta az életveszélyes sérülést, szádékegység nem volt a vádlottak között, ezért elsődlegesen enyhébb minősítés megállapítását kérte. Egyebekben a belső arányosságra és a további megállapítandó enyhítő körülményre tekintettel enyhébb büntetés kiszabását, de legalább a súlyosítási ügyészi fellebbezés elutasítását indítványozta.

[19] A II. r. vádlott védője perbeszédében a megállapított tényállást és ennek alapján a minősítést is helyesnek találta és hangsúlyozta, hogy az orvosszakértői vélemény alapján helyes a kísérlet megállapítása, mivel az eredmény elmaradt, befejezett cselekményről nem beszélhetünk. Az enyhítő körülmények nyomatékát hangsúlyozta és amellet érvelt, hogy az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelve a büntetéskiszabási körülményeket indokoltan tért el az irányadó középértéktől és a büntetés súlyosítását nem látta indokoltnak.

[20] A nyilvános ülésen telekommunikációs eszköz alkalmazásával jelen lévő I. r. vádlott utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni.

[21] Az ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezések iránya alapján a felülbírálat a I. r. vádlott tekintetében a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körű, míg a II. r. vádlott esetében a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott lenne, de mivel a vádlottak cselekvősege összefügg, az ítéltábla az 590. § (10) bekezdésére is figyelemmel az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen felülbírálta, vizsgálva az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását is.

[22] Az ítéltábla vizsgálva az eljárási szabályok megtartását olyan eljárási szabálysértést nem tárt fel, amely az ítélet érdemi felülbírálatát gátolná.

[23] Az eljárása során a törvényszék abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan - az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó - eljárási szabályszegést, amely másodfokon akadályos lett volna az érdemi felülbírálatnak, vagy amely az elsőfokú ítéletet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné, az ítéltábla a törvényszék eljárásában nem észlelt.

[24] Az elsőfokú bíróság egyebekben a bizonyítási eljárást törvényesen, az eljárási szabályok betartásával folytatta le. A vád 2021. július 28. napján érkezett a Pápai Járásbíróságra, melyet követően 2021. november 4. napján a bíróság előkészítő ülést tartott. Az előkészítő ülésen az ügyész ismertette a vádiratot és az írásban foglatakkal egyezően jelölte meg a bizonyítási eszközöket. A vádiratban foglalt mértékes indítványt nem tartotta fenn, figyelemmel arra, hogy álláspontja szerint előkészítő ülésen az ügy nem fejezhető be, mivel bizonyítást kell felvenni, ezért az ügyész a kirendelt orvosszakértő tárgyaláson történő meghallgatására tett indítványt. A bíróság ezután az ügyet tárgyalásra tűzte, melyen kihallgatta a vádlottakat - akik vallomást nem tettek - és meghallgatta szakértő2 igazságügyi orvosszakértőt. A szakértő meghallgatásának eredményeképpen a bíróság megállapította, hogy a vádiratban rögzített cselekmény a vádtól eltérően a Btk. 164. § (8) bekezdésébe ütköző életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősülhet, majd az eltérő minősítés lehetőségére tekintettel megállapította hatáskörének a hiányát és az ügyet az ügy elbírálására hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Veszprémi Törvényszékhez áttette.

[25] A Veszprémi Törvényszék eljárásában a vádmódosítást követően megtartott előkészítő ülésen az I. r. vádlott csak részben, míg II. r. vádlott egyáltalán nem ismerte el a felelősségét a módosított vádbeli cselekményben, ezért tárgyalást tűzött a bíróság, melyen kihallgatta a vádlottakat, ismertette korábbi vallomásaikat. Meghallgatta szakértő2 igazságügyi orvosszakértőt, aki a rendelkezésre álló fényképfelvételeket is felhasználva tett nyilatkozatot, miután a bíróság ismertette az írásban benyújtott igazságügyi orvosszakértői véleményt és a Pápai Járásbíróság eljárásában tett nyilatkozatát. Mivel a törvényszék a sértettet nem találta, körözését rendelte el, majd annak sikertelensége miatt felolvasással tette a tárgyalás anyagává a nyomozás során tett vallomásáról és a szembesítésekről felvett jegyzőkönyveket is.

[26] Az elsőfokú bíróság fentiekén túl ismertette az orvosi iratokat, ismertette a Pápai Járásbíróság eljárásában keletkezett iratokat, a vádlottak szembesítéséről felvett jegyzőkönyvet, elmeorvosszakértőt rendelt ki a mindkét vádlott vonatkozásában, az elkészült véleményeket ismertette, valamint ismertetett minden, az eljárás során beszerzett iratot, mely a tényállás megállapítása szempontjából relevanciával bírt.

[27] A bizonyítás eredményeként megállapítható, hogy az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat az elsőfokú bíróság feltárta, a lefolytatott bizonyítás teljes körűnek minősíthető, az egyes eljárási cselekmények a bírósági szakban is alaposan és helyénvaló módon kerültek lefolytatásra.

[28] A fellebbviteli főügyészség bizonyítási indítványával kapcsolatban az alábbiakra mutat rá az ítéltábla.

[29] Az elsőfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség által a másodfokú eljárásban vizsgálni kért tényre vonatkozóan alaposan meghallgatta a szakértőt, ismertette a korábbi eljárásban tett nyilatkozatát és az írásbeli szakvéleményt is.

[30] A törvényszék a bizonyítási eljárás során I. r. és II. r. vádlottak, valamint I. r. vádlott és a sértett nyilatkozatát is összevetette és azokat a szakvélemény tükrében is értékelte. A törvényszék a sértett sérüléseiről készült fotókat kinagyítva tárta a szakértő elé, amikor a tárgyaláson nyilatkoztatta.

[31] A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a törvényszék a szakértő kategorikus megállapítását rögzítette a tényállásban.

[32] Ennek tükrében a másodfokú bíróság nem találta megalapozottnak a szakértői bizonyítás kiegészítésére tett indítványt.

[33] szakértő2 igazságügyi orvosszakértő a Pápai Járásbíróság 15.B.279/202. számú eljárásában a 29. szám alatti tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalán rögzített nyilatkozatában elmondta, hogy „jelen esetben nem alakult ki életveszély, viszont figyelemmel arra, hogy a CT felvétel alapján az arcon érvényesülő erőbehatás következményeként egyrészt a szemüreg belső fala törött, valamint a radiológus szakkunzultáns a látagyagyhártya és a keményagyhártya alatt diszkrét vérzést azonosított a jobb homloklebeny felületén, ... , ez az erőbehatás

alkalmas lehetett volna életveszélyes sérülés okozására, mert önmagában ez a csekély mennyiségű vérzés nem teszi életveszélyessé a sérülést, viszont hogyha egy jelentősebb mennyiségű vérzés alakul ki, akkor a klinikai tünetektől függően akár értékelhető életveszélyes sérülésként. Tehát ez nem életveszélyes sérülés, de ha és amennyiben a vérzés olyan mennyiségű, ami már agynyomásfokozódást idéz elő vagy nemcsak konzervatív, hanem akár műtéti beavatkozást tesz szükségessé, az már életveszélyes.

[34] Az igazságügyi orvosszakértő a fent rögzített megállapítását a törvényszéken történt meghallgatásakor is fenntartotta, kategorikusan kijelentve, hogy nem alakult ki életveszélyes állapot.

[35] Mindezekre tekintettel szükségtelen az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítése, az igazságügyi orvosszakértő meghallgatása, további bizonyítás felvétele a másodfokú eljárásban, ezért nem megalapozott az erre irányuló indítvány.

[36] A bizonyítékértékelés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték, a bizonyítási eljárás lefolytatása terén nem tapasztalható további kifogásolnivaló. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget téve nem csak részletesen számba vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve a vádlottak észrevételeit, hanem indokolásában elemezte azokat. Részletesen megindokolta, hogy milyen tényekből állapította meg a tényállást és miért.

[37] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta és indokolása logikai hibáktól mentes, a törvényesen lefolytatott bizonyítás követően megállapított tényállás a bizonyítás anyagának megfelelő, a Be. 592. § (1) bekezdés a)-b) és (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól mentes, melyet a vádlottak előéleti adataiban az iratok tartalma alapján a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel kellett csupán az ítéltáblának az alábbiak szerint pontosítania:

- Terhelt1 I. r. vádlottat a Pápai Járásbíróság 12.B.285/2015. számú ítéletével 2015. február 11. napján elkövetett garázdaság vétsége, könnyű testi sértés vétsége, zaklatás büntette és becsületsértés vétsége miatt ítélte el,
- a Pápa Járásbíróság 15.B.2/2020/27. szám alatti ítéletében megállapított testi sértés büntetett az I. r. vádlott 2019. július 12. napján követte el. I. r. vádlott jelenleg ezt a büntetését tölti.
- Terhelt2 II. r. vádlott büntetőjogi felelősségét a Pápai Járásbíróság 15.B.469/2018/4. szám alatti büntető végzésével a 2018. január 7. napján elkövetett testi sértés büntette miatt állapította meg,
- II. r. vádlottat a Veszprémi Járási Ügyészség 2020. április 2. napján jogerőre emelkedett határozatával 2019. október 28. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt ügyészi megrovásban részesítette,
- a Veszprémi Járásbíróság 16.Bpk.415/2020/4. számú, 2020. július 20. napján jogerőre emelkedett ítéletével 2019. december 8. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt különös visszaesőként 312 óra közérdekű munkára ítélte.

[38] A fentiek szerint történt pontosítással az ítéleti tényállás a bizonyítás eredményének megfelelő, immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 593. §-ban írt

hiányosságoktól és a bizonyítékok mérlegelése során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett.

[39] Az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdése szerint a pontosított és kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, mely tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[40] A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére, a terhükre megállapított testi épség elleni bűncselekmény minősítése is mindenben megfelel az anyagi jog szabályainak. A minősítés megváltoztatására irányuló védői és fellebbviteli főügyészségi indítvány megalapozatlan.

[41] Az elkövetés körülményeiből és módjából megalapozott következtetést vont a törvényszék az elkövetők szándékára, az ezzel kapcsolatban írt indokolással az ítéltábla egyetértett. A tényállásban leírt magatartásokból a testi sértés okozására irányuló egyenes szándék minden kétséget kizáróan megállapítható.

[42] Ezen indokolás mentén fel sem merülhet az I. r. vádlott védője által indítványozottaknak megfelelően a vádlottak cselekvőségének elkülönítése és az alapján eltérő minősítés megállapítása a két vádlott magatartására.

[43] A társtettesesség szubjektív oldala a szándékegység, amely két elemből épül fel, egyrészt társtetteségben csak szándékos bűncselekmények követhetők el, s valamennyi társtettes szándékának ki kell terjednie a bűncselekmény objektív tényállási elemeire; továbbá a társtetteseknek egymás tevékenységéről tudva kell cselekedniük. A szándékegység előzetes elhatározást, megállapodást nem feltételez, az a cselekmény helyszínén, a végrehajtás során is kialakulhat. Közös bántalmazás esetén, amikor is az egyik elkövető tiszttában van társa cselekvőségével, és saját tevékenységét annak ismeretében, ahhoz képest alakítja, fejt ki, közömbös, hogy a súlyosabb minősítést megalapozó sérülést éppen melyik elkövető fizikai erő kifejtése idézte elő. Az okozott eredményért az elkövetők társtettesként felelnek. (BH2017. 284.).

[44] A bírói gyakorlat a szoros értelemben vett egyes bűnösségű bűncselekmények társtettesi elkövetését is megállapíthatónak látja azon tettesek vonatkozásában, akiknél konkrétan megállapítható a minősítő eredményre kiterjedő gondatlanság (BH2003. 271., BH1989. 48.).

[45] A megállapított tényállás alapján a II. r. vádlott kezdte a sértett bántalmazását, mindekkor jelen volt I. r. vádlott is, aki a már vérző orrú sértett bántalmazásába kapcsolódott be, majd együtt mindketten tovább bántalmazták a sértettet.

[46] A tényállás alapján a szándékegység a végrehajtás során alakult ki, a vádlottak között előzetes megállapodás nem volt. Az I. r. terhelt a társa bántalmazó, testi sértést okozó magatartását észlelte, sőt saját magatartását kifejezetten, és célzatosan ahhoz igazította. A folyamatos bántalmazásban való részvétele a társával való szándékegységét egyértelműen

felismerhetővé teszi. Ilyen körülmények között, aki bizonytalan abban, hogy a közös bántalmazás másik résztvevője esetleg az ő szándékán túlmenő sérülést okozhat, akkor választhatja azt, hogy a további bántalmazással felhagy, és eltávozik. Ha viszont ott marad vagy - miképp jelen esetben – és további közös bántalmazásban vesz részt, akkor legalábbis eshetőlegesen tudatában van annak, hogy másokkal közös sérelem okozásában vesz részt. Márpedig a közös bántalmazásban való részvétel nemhogy az elhatárolódásra vonatkozó, kívülágban felismerhető magatartás hiányában tudati tartalomra nem utal, hanem egyenesen megcáfolja azt. A sértett közösen végzett bántalmazásánál egymás cselekvőségének felismeréséből is következik, hogy a vádlottak a súlyosabb sérülések okozására belenyugodtak, nem csupán az állapítható meg terhükre, hogy gondatlanságuk terjed ki az életveszély kialakulására.

[47] A társtettesi elkövetés megállapítását nem érinti az, hogy a sértettet ért bántalmazás egyes elemei közül melyiket melyik terhelt mérte a sértettre, és melyik volt az, amelyek a minősítést megalapozó sérülést okozta, mert szándékegységben történt elkövetés esetén a társtettes a bűntársa által tanúsított magatartásért is büntetőjogi felelősséggel tartozik. (BH2016. 51.)

[48] Mivel az igazságügyi szakértő által megállapítottak szerint a sértett életveszélyes állapota nem következett be, eredmény hiányában csakis a cselekmény kísérletkénti, törvényszék által is megállapított minősítése jöhetett szóba.

[49] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket a törvényszék helyesen tárta fel, abban annyi korrekcióra volt szükség, hogy mindkét vádlott vonatkozásában további súlyosító körülmény, hogy korábbi elítéléseikre is erőszakos cselekményeik (testi sértés, garázdaság) miatt került sor.

[50] A vádlottak terhére rótt bűncselekményt 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a törvény, a középérték 5 év.

[51] A büntetést a Btk. 80. § (1) bekezdése alapján úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[52] A büntetés kiszabásakor irányadó körülmények áttekintése alapján az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság által tett azon megállapítással, hogy a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása indokolt a vádlottak esetében, ezt a fokozatosság elvéből is adódik.

[53] A törvényszék a bünteteskiszabási körülményeket értékelte és döntését kellő részletességgel megindokolva szabott ki mindkét vádlottal szemben a középérték alatti, ám a törvényi minimumot jóval meghaladó - a vádlottak eltérő cselekvőségére, ezáltal eltérő társadalomra veszélyességére és előéletére tekintettel eltérő - tartamú szabadságvesztést és közügyektől eltiltást. A kiszabott büntetés alkalmas a büntetési célok megvalósulásához és egyben szükséges is ahhoz, nem törvénysértően enyhe és nem is eltúlzott, megfelel a belső arányosság követelményeinek is. Mindezekre tekintettel az ítéltábla sem az ügyészség

súlyosabb büntetés, sem az I. r. vádlott védője által enyhébb büntetés kiszabása érdekében bejelentett fellebbezési kérelmét nem találta alaposnak.

[54] Helyes és törvényes a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának és a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának a meghatározására az elsőfokú ítéletben.

[55] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is és megállapította, hogy az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

[56] Az ítélet jogi indokolása is helyes.

[57] Mindezek alapján a Győri Ítéltábla a Veszprémi Törvényszék 2023. január 25. napján kihirdetett 10.B.13/2022/88. számú ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdés alapján mindkét vádlott vonatkozásában helybenhagyta azzal, hogy az I. r. vádlott új lakcímét rögzítette.

[58] A másodfokú bíróság a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk.92.§ (1) - (2) bekezdései alkalmazásával.

[59] A másodfokú eljárásban a kirendelt védői díjjal felmerült bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezést az ítéltábla a Be.574. § (1) és (3) bekezdés, valamint a Be.613.§ (1) bekezdése alapján hozta meg.

Győr, 2023. május 16.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Szalaiiné dr. Joánovits Krisztina sk.
előadó bíró

Dr. Élő András sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Veszprémi Törvényszék 2023. január 25. napján kihirdetett 10.B.13/2022/88. szám alatti ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2023. május 16.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke